

XXXVI. DUCHOVNÍ OBNOVA

Písmo svaté:

Řekl jim: "Pojďte sami stranou na pusté místo a trochu si odpočiňte!" Stále totiž přicházelo a odcházelo mnoho lidí, a neměli ani čas se najíst. Odjeli tedy lodí na pusté místo, aby byli sami. (Mk 6,31-32)

Soustředění na sebe je Bohu nepřátelské, neboť se nechce ani nemůže podřídít Božímu zákonu. Ti, kdo žijí jen z vlastních sil, nemohou se líbit Bohu. (Řím 8,7-8)

Katechismus:

Doby a dny pokání během liturgického roku (postní doba, každý pátek na památku smrti Páně) jsou závažné chvíle kající praxe církve. Tato období jsou zvláště vhodná pro duchovní cvičení, kající obřady, pouti na znamení pokání, dobrovolná odříkání, jako je půst a almužna, dělení se s bratry (charitativní a misijní díla). (čl. 1438 KKC).

Text k prohloubení meditace:

Každý křesťan má především „milovat Ježíše“. Co to znamená milovat Ježíše? Milovat Ježíše znamená – jak řekl Ježíš sám – *ne ten, kdo mi říká Pane, Pane mě miluje, ale ten kdo plní otcovu vůli*. Láska k Ježíši tedy nespočívá v tom, že říkám Ježíši: „mám tě rád“, ale láska ke Kristu se uskutečňuje pouze, když konáme jeho vůli, tedy zachováváme jeho slovo. Slovu je třeba ale naslouchat a k naslouchání je třeba ticha, klidu a usebrání, ve kterém může slovo Boží „restartovat“ a popřípadě dokonce i „přeinstalovat“ tvou mentalitu více či méně znečištěnou žádostivostmi světa, a tak znovu dát do pohybu moc slova Božího v tvém životě. Jestliže uvedeš do praxe slovo Boží – tehdy miluješ Ježíše. Nejsou jiné cesty pro duchovní obnovu, sám Ježíš to řekl a ukázal svým učedníkům.

Duchovní obnova tedy znamená, že se člověk vzdálí od lomu světa. A z jakého motivu se má stáhnout do sebe a vzdálit se od hluku světa? Aby učinil klid a mlčení. Učinit mlčení neboli ticho znamená uvést své nitro do takového stavu, kdy všechno to, co obvykle přináší „poselství“ života (SMS, starosti, práce, atd.) necháš nemluvit. Ale nechat „pouze“ mlčet hluk světa by bylo ještě málo pro duchovní obnovu, kdybys nadto nebyl před tváří Pána. I v pekle existuje ticho, ale neznamená to, že je tam duchovní usebrání ve společenství s Bohem. Ticho musí být doprovázeno modlitbou. Ticho je nutné pro usnadnění naslouchání slovu Božímu a pro láskyplnou rozmluvu s ním.

A o čem máš hovořit s Pánem? Mluvit o tom, že ho máš rád, že ho miluješ. Rozhovor s Bohem má být rozhovor lásky. K čemu se vztahuje láska? K poslušnosti. *Jestliže mě miluješ, zachováš mé slovo*, tj. necháš smlčet všechny zprávy uvnitř sebe i okolo, pro větší pozornost k naslouchání slovu Božímu a k rozhovoru s ním. Pro srovnání se se slovem Božím v rozhovoru lásky - protože rozhovor s ním je rozhovor lásky - je třeba srovnat svoji poslušnost se slovem Božím.

V čem nezachovááš slovo Boží, v čem nemiluješ Pána? Protože v čem neposloucháš, tam musíš o to víc konfrontovat svoji poslušnost s velkou připraveností, radostí a vytrvalostí. Jestliže jsou v tvém jednání, mluvení, myšlení nesrovnalosti ke slovu Božím, o to víc se musíš modlit a prosit Pána o znovu uvedení tvého života, tvého bytí na cestu Pána, protože jenom milující Jeho, můžeš milovat bližního a sebe sama. Prakticky tedy to znamená milovat svoje povolání, lidství, profesi, atd. Ale musíš se konfrontovat s vírou a ve víře, a konfrontace ve víře je srovnávat se s poslušností, protože poslušnost je zrcadlo víry.

Věřit znamená tedy poslouchat. Jestliže nenacházíš tuto konformitu s poslušností, nemáš víru. A protože pouze víra umožní duši zvítězit nad satanem, hříchem, světem a smrtí, a pokud víra je uhaslá nebo jenom doutnající, tak duše je přemožená a malomyslná, proto duše musí mluvit s Pánem. Musí v poslušnosti srovnat všechno to, co není v pořádku se slovem Božím. Jestliže je nesrovnalost v poslušnosti ke slovu Božím pak logicky víra je slabá a protože víra je pramen vítězství, víra vítězí, tak duše jde bez víry k zatracení.

A jakým způsobem se duše zatracuje? Jakým způsobem zeslabuje svou víru? Když miluje věci tohoto světa, libosti těla, vlastní já, pýchu života. Tedy náprava toho všeho nastává v tichu a rozjímání, kde duše verifikuje ve světle Božího slova, v poslušnosti a víře celé své nitro a svou mentalitu a to tak, že usiluje o porovnání svého života (myšlení, cítění, chtění, jednání) s poslušností ke slovu Božím. Při duchovní obnově musíš ověřovat svoji víru, neboť ona je jediným zdrojem vítězství nad světem, satanem a lidskými slabostmi, hříchy. A tato ověření se musí uskutečnit v intimitě s Panem, v tichu ducha, v synovském naslouchání Pánu: „to je dobré a to zase ne“, ale také uvedení do života toho, co říká Pán. Nesmí to být „prázdné“ slyšení, ale duše musí mít odvahu, to co je v nepořádku odstranit a to co je dobré upevnit. Jinak totiž bude platit pro takovou línou nebo nečestnou duši toto slovo: *„Proto k nim mluvím v podobenstvích, že hledíce nevidí a slyšíce neslyší a nechápou. A plní se na nich prorocství Izaiášovo: 'Budete stále poslouchat, a nepochopíte, ustavičně budete hledět a neuvidíte. Neboť obrostlo tukem srdce tohoto lidu, ušima nedoslýchají a oči zavřeli, takže nevidí očima a ušima neslyší, srdcem nepochopí a neobráť se - a já je neuzdravím.“* (Mt 13,13-15).

Předsevzetí:

O duchovním zotavení nebudu jenom přemýšlet nebo si ho jen přát, ale budu ho konat - s dobrou vůlí a s Boží pomocí!

Myšlenka na závěr:

„Naslouchat bez uskutečňování toho, čemu nasloucháme, je jako mít zapnutý motor, ale nezařadit rychlost“ (Mons. P. Galeone 6. 8. 2008)

PRAVIDELNÝ ROGRAM SPOLEČENSTVÍ

17.30 adorace v kostele s možností svátosti smíření; 18.00 mše svatá v kostele; po mši sdílení v kryptě a malé občerstvení u „kulatého stolu“. Katecheze a další informace nalezneš:

<http://spolotcepia.signaly.cz/>